

Arrest

nr. 220 321 van 25 april 2019
in de zaak X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, op 16 januari 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2018, waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. SOENEN en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 2 mei 2018 gedateerd schrijven dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 4 december 2018 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 8 januari 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.05.2018 werd ingediend door:

[K.K.] [...]

[H.R.] [...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[K.A.M.] [...]

[K.S.] [...]

nationaliteit Armenië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afsloten op 03.05.2011 [...] met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.10.2012 en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk één jaar en iets meer dan vier maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op hun langdurige verblijfsprocedures en hun langdurig legaal verblijf. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij één asielaanvraag indienden met een behandelingsduur van één jaar en iets meer dan vier maanden. Zij dienden ook een aanvraag 9ter in waarvan de behandelingsduur één jaar en twee maanden was, met name van 06.07.2010 tot 07.09.2011. Betrokkenen betekenden op 17.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij verkozen echter hieraan geen gevolg te geven en verblijven sindsdien illegaal in België. Betrokkenen dienden een tweede aanvraag 9ter in, waarvan de behandeling iets meer dan vijf maanden duurde. Hun derde aanvraag 9ter had een behandelingsduur van vijf dagen en hun aanvraag op basis van artikel 9bis (ingediend op 25.01.2013 en afgesloten op 14.10.2013) had een behandelingsduur van iets minder dan negen maanden en niet vier jaar en half zoals de raadsman van betrokkenen beweert. De procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de negatieve beslissing inzake hun aanvraag 9bis werkt niet opschortend, de procedureduur hiervan is dan ook niet relevant. De bewering van betrokkenen dat zij over een lang legaal verblijf beschikten en dat er sprake is langdurige verblijfsprocedures wordt aldus niet ondersteund door de objectieve informatie uit het administratief dossier. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 3 van het EVRM evenals op artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone

omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkenen tonen evenmin aan dat er schending is van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun beide kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen nagenoeg geen band hebben met Armenië, dat hun oudste dochter al jaren in België naar school gaat en dat zij geen Armeens kan lezen of schrijven en dat voor de kinderen hun land België is omdat zij nooit anders gekend hebben. Verzoekers maken het echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en gezien het feit dat zij sinds 17.10.2012 zich in illegaal verblijf genesteld hebben en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. De ouders dienden de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Betrokkenen verwijzen in dit kader naar de verklaringen van de logopediste van hun oudste dochter die aanhaalt dat het verwerven van talen moeizaam verloopt en dat het verwerven van het Armeens wellicht ook moeizaam zal verlopen en dat de logopedische hulp die hun dochter nodig heeft in Armenië niet te garanderen zou zijn. De voorgelegde getuigenverklaring van mevrouw [E.] die stelt dat zij gedurende één jaar les Armeens gaf aan de oudste dochter van het gezin maar dat het bijzonder moeilijk was voor haar om het Armeens onder de knie te krijgen, zou dit verder ondersteunen. Echter, betrokkenen tonen niet dat hun dochter bij een terugkeer naar Armenië, in een volledig Armeenstalige gemeenschap waarin alle dagelijkse activiteiten in het Armeens plaatsvinden, niet in staat zal zijn het Armeens aan te leren. Wat betreft de logopedische hulpverlening waaraan hun dochter nood heeft, betrokkenen tonen niet aan dat deze niet beschikbaar is in Armenië. Het is louter de mening van de logopediste dat deze hulp in Armenië niet te garanderen is. Bovendien mogen we toch aannemen dat de logopediste van betrokkene niet gekend is met de beschikbare hulpverlening in Armenië. Volledigheidshalve merken we nog op dat uit de voorgelegde attesten met betrekking tot Nederlandse taallessen, met name twee inschrijvingsbewijzen voor Nederlandse taallessen en een deelcertificaat Breakthrough A+B op naam van mijnheer, niet afgeleid kan worden dat beide ouders het Nederlands op voldoende wijze machtig zijn om de opvoeding van de kinderen volledig in het Nederlands te laten plaatsvinden. Dit ondermijnt verder de bewering dat de kinderen het Armeens niet machtig zouden zijn of niet in staat zouden zijn het Armeens aan te leren. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun oudste dochter al jarenlang schoolplichtig zou zijn. De oudste dochter van betrokkene is leerplichtig sinds 01.09.2017 en zit dus momenteel - normaal gezien - in het tweede leerjaar. Betrokkenen leggen echter geen schoolattest voor dat betrekking heeft op het huidige schooljaar. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind opgestart werd en steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun

uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve merken we op hun jongste dochter de leerplichtige leeftijd pas bereikt op 01.09.2022.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 33 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie, met name op het feit dat hun gezin bescherming geniet op juridisch, economisch en sociaal vlak. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat hun rechten op dit vlak in het gedrang komen bij een terugkeer naar Armenië en dat Armenië deze rechten voor hun gezin niet kan garanderen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM en op artikel 7 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Armenië, met name hun beider ouders evenals een broer en een zus van beiden. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen acht getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze getuigenverklaringen kan niet afgeleid worden dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden. De getuigenverklaringen spreken zich over uit over de integratie van betrokkenen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het respect voor het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 3 van het Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie evenals artikel 22bis van de Belgische grondwet. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. We merken verder op dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar hun land van herkomst de belangen van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd

29.07.2013). Betrokkenen maken een schending van artikel 22bis van de Belgische Grondwet of van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aldus niet aannemelijk.

Betrokkenen verwijzen in dit kader verder naar de 'general comment nr.14' van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag waarbij verschillende elementen (mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid en recht op onderwijs) in rekening gebracht dienen te worden. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt, kunnen betrokkenen zich niet rechtstreeks beroepen op dit verdrag. Volledigheidshalve merken we op dat met betrekking tot de aangehaalde elementen betrokkenen niet aantonen dat hun kinderen in Armenië geen recht op onderwijs of op gezondheid hebben, evenmin tonen zij dat hun kinderen zich in Armenië niet met de nodige zorg en bescherming verder kunnen ontwikkelen, de familiale banden van de kinderen worden volledig behouden en bovendien bij een terugkeer naar Armenië uitgebreid naar hun maternale en paternale grootouders evenals oom en tante langs zowel vaders-als moederszijde. Betrokkenen maken het aldus niet aannemelijk dat een terugkeer de belangen van hun kinderen schaadt, dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het vertrouwensbeginsel en verwijzen in dit kader naar de vernietigde instructies van 19 juli 2009 die bij hen rechtmatige verwachtingen gecreëerd zouden hebben die gehonoreerd dienen te worden en dat anders beslissen een schending zou uitmaken van het non-discriminatiebeginsel en van artikels 10 en 11 van de Belgische Grondwet. We merken echter op dat de aangehaalde instructies vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en evenmin kunnen zij aldus nog rechtmatige verwachtingen gecreëerd hebben daar betrokkenen huidige aanvraag 9bis ingediend hebben ruim na de vernietiging van deze instructies. Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het non-discriminatiebeginsel omdat zij menen dat anderen wel van een verblijfsvergunning hebben kunnen genieten en zij niet. Echter, verwijzingen naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het inroepen van het non-discriminatiebeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om aan te tonen dat er sprake is van discriminatie bij de behandeling van huidig verzoekschrift. Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin zij verkeren analoog zijn aan diegenen waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor betrokkenen met zich mee, evenmin vormt dit een directe schending van het non-discriminatiebeginsel, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht. Wat betreft artikel 10 en 11 van de Belgische grondwet, betrokkenen maken een schending hiervan niet aannemelijk. Een niet toekenning van een verblijfsmachtiging aan betrokkenen houdt niet automatisch een schending in van deze artikels van de Belgische Grondwet louter en alleen omdat andere mensen wel een verblijfsmachtiging hebben gekregen. Het is aan betrokkenen om aan te tonen dat zij zich in een volledig identieke situatie bevinden maar dat zij geen verblijfsmachtiging krijgen en anderen wel. Betrokkenen tonen dit echter niet aan, een schending van deze artikels van de Belgische Grondwet blijkt dan ook niet.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2009 onafgebroken in België zouden verblijven, dat zij ondertussen al meer dan acht jaar in België zouden verblijven, dat er een hoge mate van werkbereidheid zou zijn, dat mijnheer een werkbelofte voorlegt, dat mevrouw vrijwilligerswerk doet in de lokale kleuterschool, dat er sprake is van duurzame lokale verankering, dat verzoekers ingeburgerd zouden zijn, dat zij twee inschrijvingsbewijzen Nederlandse taallessen voorleggen, dat zij hun attest van inburgering voorleggen, dat mevrouw een getuigschrift basiskennis bedrijfsbeheer voorlegt dat zij beiden Nederlands zouden spreken, dat zij een ruime vrienden- en kennissenkring zouden hebben, dat mevrouw een attest voorlegt van gevolgde lessen ondernemerschapstraject en dat zij verschillende aanbevelingsbrieven voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Verzoekers dienden, via een op 1 maart 2019 gedateerd schrijven, een nieuwe aanvraag in om enkel hun oudste dochter tot een verblijf in het Rijk te machtigen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 22bis van de Grondwet, van het hoger belang van het kind, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"4.1.

Overwegende dat overeenkomstig het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

De bestreden beslissing bevat weliswaar een motivering doch die is manifest foutief.

4.2.

Verzoekers beroepen zich vooreerst op hun privé- en gezinsleven vervat in artikel 8 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient bijgevolg expliciet na te gaan en te motiveren of het artikel 8 E.V.R.M. niet geschonden zal zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert omtrent het privéleven van de verzoekers :

"Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM en op artikel 7 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Uit het administratief dossier blijft echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Armenië, met name hun beide ouders evenals een broer en zus van beiden. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen acht getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze getuigenverklaringen kan niet afgeleid worden dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden. De getuigenverklaringen spreken zich over uit over de integratie van betrokkenen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het ook op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 196 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2018, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039, RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

- 4.2.1.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekers niet aantonen dat een terugkeer naar Armenië een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke motivering.

Het gezins- en familieleven van de verzoekers en bovenal hun kinderen speelt zich af in België.

Verzoekers wonen samen met hun kinderen te 2140 Borgerhout, [...].

De kinderen van de verzoekers hebben België nog nooit verlaten en hun gezins- en familieleven heeft zich altijd hier afgespeeld.

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De bestreden beslissing schendt manifest de grondrechten van verzoekers.

- 4.2.2.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over uitwijzing het recht op een gezinsleven al dan niet schendt.

Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd en al zeker niet op een wijze die pertinent is.

De verzoekers vragen om niet alleen het artikel 7 maar ook het artikel 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie te willen eerbiedigen.

"Artikel 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

Het beroeps- en gezinsleven

1. Het gezin geniet bescherming op juridisch, economisch en sociaal vlak."

- 4.2.3.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord. Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de gezinssituatie van de verzoekende partijen.

a) De verzoekers hebben in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw concreet uiteengezet waarom de minderjarige verzoekende partijen geen band hebben met het land van hun ouders.

Ze doen dit verwijzende naar de concrete elementen van het dossier en voegden diverse verklaringen toe.

b) De verzoekers wezen op het feit dat de minderjarigen nooit in Armenië zijn geweest, de taal onvoldoende machtig zijn en dat hun vriendenkring en schoolleven in het Nederlands plaatsvindt. Ze hebben niets anders gekend.

De verzoekers hebben ook de stukken voorgelegd waaruit blijkt dat er bij [A.M.] een verstoorde taalontwikkeling is en dat zij logopedische ondersteuning krijgt. Verzoekers legden dienaangaande de verklaring voor van mevrouw [E.] die stelde dat zij [A.M.] bijles Armeens gaf doch dat dit bijzonder

moeizaam verliep. De ouders gaan bijgevolg sinds 23/11/2016 wekelijks met [A.M.] naar de logopedist. Haar uitspraak, klankvorming, mondgebruik vorderen goed dankzij deze logopedische hulp.

Mevrouw [A.A.], logopediste van [A.M.] stelde onder meer het volgende:

"(...) [A.] blijft moeilijkheden vertonen om woordenschat te verwerven en correcte zinnen te produceren. Het verwerven van (nieuwe) talen verloopt moeizaam bij [A.]. Het verwerven van het Armeens zal wellicht ook moeizaam verlopen. Zeker aangezien deze taal op een latere leeftijd aangeleerd zal worden.

Aangezien [A.], ondanks haar taalmoeilijkheden, goed verstaanbaar is in het Nederlands en nog volop bezig is met het verwerven van deze taal zal het veranderen 'van leefomgeving/land' de nodige moeilijkheden met zich kunnen meebrengen, zowel voor haar emotionele toestand (stress, onzekerheid) als voor haar schoolse prestaties. Het Nederlands is momenteel de enige taal waarin ze nadenkt en zich kan uitdrukken

c) De verzoekers willen eveneens benadrukken dat de identiteitsvorming van de kinderen een continu proces is en begint bij de geboorte.

Waar de verwerende partij zeer licht over gaat is door te stellen dat de geboorte in België geen invloed heeft op de administratieve situatie van de kinderen.

Vanuit administratief standpunt klopt dit doch de geboorte in België speelt echter een cruciale rol voor de identiteit en de binding van de minderjarige kinderen met België en de integratie van de verzoekers in België.

- De geboorte in een bepaald land is een zeer belangrijk aspect van de identiteitsvorming.

- De kinderen van de verzoekers moeten bij terugkeer naar het land van herkomst van hun ouders terug opnieuw beginnen. Zeker in het geval van [A.M.] is dit een bijzonder heikel gegeven.

- De kinderen van de verzoekers zijn niet verantwoordelijk voor de daden van hun ouders.

Het was niet de keuze van de kinderen om geboren te worden en school te lopen in irregulier verblijf in België.

d) Een kind is ongeacht zijn leeftijd niet verantwoordelijk voor de daden van zijn ouders en heeft daar geen inspraak in.

e) DVZ laat in ieder geval uitschijnen dat schoolplichtige kinderen in irregulier verblijf niet geregulariseerd kunnen worden. Dit maakt dus een beoordeling ten gronde uit, eerder dan een beoordeling van een buitengewone omstandigheid.

f) Het artikel 9bis Vw stelt overigens nergens dat de sociale binding en integratie van jonge kinderen, ook zij die zich in irregulier verblijf bevinden, geen buitengewone omstandigheid zou kunnen zijn.

Verzoekers hadden wel degelijk de gerechtvaardigde verwachting dat zij geregulariseerd konden worden.

f.1) Verzoekers kunnen dienaangaande nuttig verwijzen naar een regularisatiedossier van een Armeens gezin G.G. dat quasi identiek is.

Verzoekers leggen de regularisatie-aanvraag en positieve beslissing voor. Tevens leggen zij een nota voor van de DVZ (zie stukken onder 8). Hun regularisatie-aanvraag werd ingediend op datum van 08/10/2018 en werd na nog geen 2 maanden zijnde op datum van 23/11/2018 positief beslist. Verzoekers dienden hun aanvraag in op 14/05/2018 en kregen wel een weigeringsbeslissing op 04/12/2018.

Het geregulariseerde gezin G.G. betreft een gezin met eveneens 2 jonge kinderen dat sinds 13/11/2008 in België is. Het oudste kind is geboren in België op 10/07/2009.

- Dat gezin G.G. heeft geen biologische familie in België, evenals het gezin van verzoekers.

- Dat gezin G.G. heeft meerdere aanvragen ingediend overeenkomstig het artikel 9ter Vreemdelingenwet, meer bepaald op 11/07/2009, op 11/04/2011, op 27/07/2011 en op 08/06/2012.
- Ook dat gezin G.G. heeft meerdere regularisatie-aanvragen in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend, meer bepaald op 07/11/2012, 02/06/2014 en 12/07/2017.
- Ook dat gezin G.G. heeft meerdere bevelen niet opgevolgd. Er waren in casu uitwijzingsbevelen op 09/09/2013, op 28/07/2014 en op 12/10/2017.
- Ook kreeg dat gezin G.G. een inreisverbod voor 3 jaren op 09/09/2013.
- Dat gezin G.G. werd zelfs een SEFOR-ambtenaar toegewezen.

In vergelijking met de situatie van de kan alleen opgemerkt worden dat het oudste kind 1 jaar en 6 maanden ouder is. Dat kind zit in het derde lagere, terwijl [A.M.] in het tweede lagere zit. Dat gezin is 1 jaar eerder in België dan het gezin [K.-H.].

Deze verschillen kunnen niet objectiveerbaar aantonen waarom zij wel geregulariseerd werden en verzoekers niet. Bovendien hadden geen van die 2 kinderen een specifieke nood daar waar [A.M.] dit wel heeft.

f.2) Verzoekers kunnen eveneens nuttig verwijzen naar hun administratief dossier. Hierin zit een interne nota.

Die interne nota stelt het volgende:

"Nota voor Freddy Roosemont, Directeur- generaal
[...]

Betreft:

[K.K.] [...], Armenië

[H.R.] [...], Armenië

[K.A.M.] [...], Armenië

[K.S.] [...], Armenië

1. Verblijfssituatie

- 23.12.2009: aankomst in België
- Eén asielpcedure negatief afgesloten
- Drie aanvragen 9er negatief afgesloten waarvan één ongegrond
- Eén aanvraag 9bis negatief afgesloten
- 19.03.2013: betekening inreisverbod, geldig tot 16.10.2016
- 25.04.2014: weerhouding FITT maar daags nadien ontsnapt

2. Elementen ten voordele van betrokkene

- Verblijf sinds eind 2009
- Beide kinderen zijn in België geboren (° 2011 en 2016)
- Scholing kinderen: enkel het oudste kind is leerplichtig en dit sinds 01.09.2017, zij zit nu in het tweede leerjaar
- Oudste kind volgt logopedie van november 2016 tot op heden omwille van taalmoeilijkheden en moeilijkheden met articulatie (verslag meldt dat Nederlandse taal de enige taal is waarin zij nadenkt en zich kan uitdrukken en dat het verwerven van talen zeer moeilijk loopt voor dit kind)

3. Elementen in het nadeel van betrokkene

- Weinig integratiestukken van de ouders ondanks hun lang verblijf (voor Nederlands enkel inschrijvingsbewijzen voor het allerlaagste niveau, vrijwilligerswerk op school voor mevrouw en een getuigschrift bedrijfsbeheer voor mevrouw)

4. OO

1 hit voor mevrouw uit 2013 (gewone diefstal)

Verder geen negatieve elementen.

Voorgelegd voor beslissing:

- Tijdelijke regul (+ voorwaarden te specificeren)

OF

- Onontvankelijk

(zie stuk 7)

Met andere woorden, de Dienst Vreemdelingenzaken erkent hiermee in het administratief dossier zelf dat volgende elementen pleiten in het voordeel van betrokkenen :

- Verblijf sinds eind 2009
- Beide kinderen zijn in België geboren (° 2011 en 2016)
- Scholing kinderen: enkel het oudste kind is leerplichtig en dit sinds 01.09.2017, zij zit nu in het tweede leerjaar
- Oudste kind volgt logopedie van november 2016 tot op heden omwille van taalmoeilijkheden en moeilijkheden met articulatie (verslag meldt dat Nederlandse taal de enige taal is waarin zij nadenkt en zich kan uitdrukken en dat het verwerven van talen zeer moeilijk loopt voor dit kind)

Het is dan ook merkwaardig om vast te stellen dat de weigeringsbeslissing de hogerstaande elementen die bestempeld worden als elementen in het voordeel van de betrokkenen, plots in negatieve zin beoordeelt.

- Over het verblijf wordt in de weigering gesteld dat deze geen rechten schept.
- Over de geboorte van de kinderen wordt gesteld dat deze niets aan de administratieve situatie verandert.
- Over de scholing wordt gesteld dat die in precair verblijf plaatsvond.
- Over de taalmoeilijkheden wordt gesteld dat die ook in Armenië kunnen worden opgevolgd.

Dergelijke gewijzigd standpunt is bijgevolg niet redelijk te noemen.

Bovendien dient waargenomen te worden dat het element dat zogezegd negatief beoordeeld werd zijnde de integratie materieel gezien niet juist beoordeeld is.

Verzoekers zijn echt wel "geïntegreerd".

- Zij hebben evenwel geen persoonlijk contact gehad met een SEFOR-ambtenaar die zich een ander beeld had kunnen vormen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft enkel 'op stukken' geoordeeld en beslist.

- Het klopt dus geenszins dat de verzoekers Nederlands spreken op het allerlaagste niveau.

Meer nog, er dient zelfs opgemerkt te worden (zie verder) dat de aanvulling van de 9bis Vw. met bewijs van de intensieve taal cursus die de verzoekster gevolgd heeft niet beoordeeld is geworden.

Verzoekers hebben met deze aanvulling bewijsstukken overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat tweede verzoekster intensieve cursussen Nederlands volgde aan de universiteit (Linguapolis) van april tot december 2018.

De raadsman van verzoeker heeft op datum van 15/01/2019 het administratief dossier ingekeken op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Daaruit bleek dat de nieuw verstuurde bewijsstukken van het volgen van intensieve cursussen Nederlands, zich in het administratief dossier bevonden!

Deze aanvulling zit bijgevolg in het administratief dossier en was opgestuurd op 24/11/2018 (zie stuk 18). Deze diende de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg gekend te zijn, te meer hij wel in het administratief dossier zit.

Evenwel bevat de regularisatiebeslissing geen enkele verwijzing naar deze aanvulling en de stukken. Er kan dus niet anders dan waargenomen worden dat deze in ieder geval niet beoordeeld zijn geworden.

- Ook zat er een werkbefORTE in het dossier (zie stuk 15 bij het verzoekschrift tot regularisatie meer bepaald de werkbefORTE + aanbevelingsbrief [G.S.]). Ook deze wordt niet vernoemd.

De Dienst Vreemdelingenzaken was bijgevolg niet zorgvuldig.

f.3) Er kan dus gesteld worden dat de bestreden beslissing de toetsing met het redelijkheidsbeginsel niet doorstaat.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. De bestreden beslissing bevat weliswaar een motivering doch die is onredelijk. De beslissing buigt eveneens niet op een onzorgvuldig onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden.

- 4.2.4.

Vervolgens stellen verzoekers vast dat de bestreden beslissing niet op een pertinente wijze rekening houdt met het hoger belang van het kind.

Er kan niet ernstig ontkend worden dat de belangen van kinderen in overweging dienen genomen te worden bij het nemen van elke bestuurlijke beslissing die die kinderen aangaan.

Er kan ernstig betwijfeld worden of de bestreden beslissing genomen is in het belang van het kind.

Het hoger belang van het kind is geen loos begrip dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrijelijk en zonder rechterlijke toetsing kan invullen.

Om het principe van het hoger belang te toetsen is het noodzakelijk om te verwijzen naar het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Dit artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist"

Uit dit artikel kan afgeleid worden dat het gerechtvaardigd belang dat kinderen hebben er ondermeer in bestaat dat zij de nodige bescherming en zorg krijgen, nodig voor hun welzijn. Ook mogen zij vrijelijk hun mening uiten.

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat het Kinderrechtenverdrag geen 'directe werking' heeft in België en verzoekers zich hierop aldus niet kunnen beroepen. Zij stellen dus dat verzoekers zich hier niet rechtstreeks op kunnen beroepen.

Toegepast op de bestreden beslissing kan er allereerst vastgesteld worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat de belangen van het kind niet geschonden zouden zijn gezien betrokkenen niet zouden verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar hun land van herkomst de belangen van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijze tegen het belang van het kind is.

Verzoekers zijn ernstig gegriefd door deze motivering.

Het spreekt voor zich dat deze redenering niet uitlegt waarom er geen rekening dient gehouden te worden met het gerechtvaardigd belang dat [A.M.] zelf heeft. In de aanvraag conform het artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt uitgelegd waarom een terugkeer naar Armenië niet in het belang van het kind kan zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken was wel degelijk op de hoogte van deze problemen. Effectief, de Dienst Vreemdelingenzaken erkent in het administratief dossier zelf dat volgende elementen pleiten in het voordeel van betrokkenen (zie stuk 7):

- Scholing kinderen: enkel het oudste kind is leerplichtig en dit sinds 01.09.2017, zij zit nu in het tweede leerjaar

- Oudste kind volgt logopedie van november 2016 tot op heden omwille van taalmoeilijkheden en moeilijkheden met articulatie (verslag meldt dat Nederlandse taal de enige taal is waarin zij nadenkt en zich kan uitdrukken en dat het verwerven van talen zeer moeilijk loopt voor dit kind)

Zoals genoegzaam blijkt heeft [A.M.] wel degelijk een specifieke nood en kampt zij met een verstoorde taalontwikkeling. Hierdoor denkt en drukt [A.M.] zich uit in het Nederlands. Zij leest en schrijft in het Nederlands. Omwille van die specifieke taalontwikkeling werden de ouders door de school doorverwezen naar een logopediste.

Daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de ouders hun kind hadden dienen te beschermen tegen de mogelijke nadelen door hun kind het Armeens te leren, is dit manifest onjuist.

Verzoekers kunnen hiervoor dienstig verwijzen naar de verklaring van mevrouw [E.] en de getuigenis van de logopediste die in het regularisatiedossier opgenomen zijn en uitdrukkelijk in het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie geciteerd werden.

De Dienst Vreemdelingenzaken had bijgevolg kennis van dit element. Dat er zich bijgevolg problemen stellen omtrent de taalontwikkeling bij [A.M.] kan niet ernstig ontkend worden. Integendeel, de interne nota in het administratief dossier omschrijft dit als element ten voordele van (zie stuk 7).

Er kan waargenomen worden dat de ouders wel degelijk getracht hebben hun kind het Armeens aan te leren dit in strijd met wat de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert. Hun kind heeft zelfs bijlessen Armeens gekregen op initiatief van de ouders. Dit blijkt uit de getuigenis van mevrouw [E.].

Evenwel getuigde mevrouw [E.] dat [A.M.] het bijzonder moeilijk heeft om het Armeens te spreken, zelfs na maandenlange pogingen.

De ervaring van mevrouw [E.] is niet 'uitgevonden' en vindt een objectieve voedingsbodem nu de school [A.M.] zelf doorverwezen heeft en er gebleken is dat [A.M.] een verstoorde taalontwikkeling heeft. Dit blijkt uit de verklaring van de logopediste.

De ouders zijn niet verantwoordelijk voor de situatie van hun kind aangezien, zoals blijkt uit de verklaring van de logopediste, deze verstoorde taalontwikkeling zich ook in de moedertaal zal voordoen.

[A.M.] denkt en drukt zich uit in het Nederlands. Zij leest en schrijft in die taal. De logopediste meent dat een verandering van omgeving traumatisch kan zijn voor het kind en bijgevolg nefast voor de ontwikkeling en het welzijn van [A.M.].

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg tegen de stukken in, gesteld dat er geen enkele aanwijzing is dat de kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een scholing in het Armeens. Het jongste kind is weliswaar nog jong, maar voor [A.M.] die in het tweede leerjaar lagere school zit, gaat die gratuite bewering niet op. [A.M.] lijdt aan een verstoorde taalontwikkeling. Gezien [A.M.] in het Nederlands denkt, zich uitdrukt, leest en schrijft zal een uitwijzing naar Armenië een bijzondere schade inhouden. Deze informatie was ook gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De interne nota omschrijft dit zelfs als elementen ten voordele van (zie stuk 7), doch hiernaar wordt op generlei wijze verwezen in de bestreden beslissing.

Het spreekt voor zich welk concreet belang [A.M.] heeft. Zij is geboren in België en hier opgegroeid. Zij denkt en drukt zij uit in het Nederlands, niet het Armeens. Omwille van de verstoorde taalontwikkeling zal zij bijzonder leed ondervinden indien zij alsnog onderwijs dient te volgen in Armenië. Er mag zelfs opgemerkt worden dat de Armeense taal bijzonder ver staat van het Nederlands en er geen overeenkomsten zijn.

Een belangenafweging moet nog steeds gebeuren met respect voor het hoger belang van het kind.

- 4.2.5.

Het hoger belang van het kind dient daadwerkelijk onderzocht te worden en niet beknót te worden door de vaststelling dat de ouders indertijd hebben gekozen voor illegaal verblijf.

Het zijn trouwens die zelfde ouders die oprecht meenden dat het in het belang van hun kinderen was om in België te blijven. Ook die keuze mag de kinderen niet kwalijk genomen worden.

Het zijn trouwens die ouders die uiteindelijk wel getracht hebben om hun illegaal verblijf te doen ophouden, in het belang van hun kinderen en die om die reden een verblijfsmachtiging hebben ingediend op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Hier komt duidelijk het spanningsveld tot uiting waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken wilt vermijden dat ouders het verblijfsrecht verkrijgen omwille van hun schoolplichtige kinderen. Nogmaals dergelijke voorstelling is simplistisch te noemen omdat de ouders vaak heel oprecht menen dat het wel degelijk in het belang van hun kinderen is, om hun kinderen op te laten groeien in België. In casu is zelfs gebleken dat [A.M.] een verstoorde taalontwikkeling heeft.

Verzoekers hebben deze elementen aangehaald in hun aanvraag conform artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Zij tonen hiermee aan dat er buitengewone omstandigheden zijn waardoor het verzoek ontvankelijk had verklaard dienen te worden.

Er stelt zich de vraag waarom de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd met de specifieke nood van [A.M.], die aldus niet ontkend kan worden, niet verder onderzocht.

Effectief, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt op algemene wijze dat [A.M.] het Armeens kan leren en dat er niet aangetoond is dat er geen logopedische hulpverlening bestaat.

De Dienst Vreemdelingenzaken haalt in die beslissing geen enkele bron of rapport aan die aantoont dat logopedische hulp specifiek voor [A.M.] wel degelijk beschikbaar is. Ook weerlegt de Dienst Vreemdelingenzaken de concrete noden van [A.M.] niet aan de hand van objectieve elementen.

Met andere woorden, de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen gedegen onderzoek gevoerd. De zorgvuldigheidsverplichting is bijgevolg geschonden.

Om het hoger belang van het kind te toetsen, moet er volgens de VN Kinderrechtencomité een best interest assesment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Het gaat hier om de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag {UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art 3., para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14} dat expliciet stelt dat er een best interest assesment dient te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

- De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert in de weigeringsbeslissing 9bis Vreemdelingenwet dat de betrokkenen "niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar hun land van herkomst de belangen van de kinderen schaadt, te meer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijze tegen het belang van het kind is".

- De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert in de weigeringsbeslissing 9bis Vreemdelingenwet eveneens in een volgende alinea dat de 'general comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag waarbij verschillende elementen (mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid en recht op onderwijs) niet rechtstreeks ingeroepen kunnen worden.

- Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in de weigeringsbeslissing 9bis Vreemdelingenwet dat de ouders niet aantonen dat de kinderen in Armenië niet met de nodige zorg en bescherming zich verder kunnen ontwikkelen, waardoor betrokkenen "niet aannemelijk maken dat een terugkeer de belangen van hun kinderen schaadt".

Uit deze motivering dient afgeleid te worden dat een best interest assesment met betrekking tot de kinderen niet is tot stand gekomen.

Minstens dient hieruit afgeleid te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de diverse elementen zoals de mening van het kind, identiteit van het kind, (...), zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind en recht op onderwijs niet dienden afgetoetst te worden.

De beslissing in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet stelt al dat het belang van het kind niet geschonden zal zijn bij terugkeer.

Echter zijn er verscheidene elementen die hierbij expliciet in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn aldus de volgende :

- Mening van het kind ;
- Identiteit van het kind ;
- Behoud van de familiale banden ;
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;
- Kwetsbaarheid;
- Recht op gezondheid;
- Recht op onderwijs.

Uit het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie kan effectief afgeleid worden dat het gerechtvaardigd belang dat kinderen hebben er ondermeer in bestaat dat zij de nodige bescherming en zorg krijgen, nodig voor hun welzijn. Ook mogen zij vrijelijk hun mening uiten.

De bestreden beslissing houdt niet daadwerkelijk rekening met de belangen van de minderjarige kinderen.

In concreto dient opgemerkt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer licht gaat over het welzijn van [A.M.], het oudste, schoolplichtige kind. Zij behoeft bijzondere begeleiding. Zij kampt met een verstoorde taalontwikkeling.

Zoals hoger aangehaald denkt en drukt [A.M.] zich uit in het Nederlands. Zij spreekt, leest en schrijft eigenlijk enkel in het Nederlands. Zij begrijpt het Armeens wel maar heeft bijzondere moeilijkheden om het te spreken.

De interne nota omschrijft dit zelfs als elementen ten voordele van (zie stuk 7).

Het louter poneren door de Dienst Vreemdelingenzaken dat de hierboven geciteerde verdragsbepalingen geen rechtstreekse werking hebben, is niet voldoende.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag onzorgvuldig te werk.

-4.2.6.

Verder wensen verzoekers nogmaals de aandacht te vestigen op het gegeven dat niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert het volgende in zijn bestreden beslissing:

"Volledigheidshalve merken we nog op dat uit de voorgelegde attesten met betrekking tot Nederlandse taallessen, met name twee inschrijvingsbewijzen voor Nederlandse taallessen en een deelcertificaat Breakthrough A+B op naam van mijnheer, niet afgeleid kan worden dat beide ouders het Nederlands op voldoende wijze machtig zijn om de opvoeding van de kinderen volledig in het Nederlands te laten plaatsvinden. Dit ondermijnt verder de bewering dat de kinderen het Armeens niet machtig zouden zijn of niet in staat zouden zijn het Armeens aan te leren. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

De Dienst Vreemdelingenzaken kan onmogelijk motiveren dat verzoekers niet kunnen aantonen dat zij voldoende Nederlands beheersen om hun kinderen volledig in het Nederlands te laten opvoeden.

Zo werd er door verzoekers raadsman een aanvulling van hun verzoekschrift 9bis ingediend op datum van 28/11/2018.

Deze werd aangetekend opgestuurd (zie stuk 18).

Verzoekers hebben met deze aanvulling bewijsstukken overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat tweede verzoekster intensieve cursussen Nederlands volgde aan de universiteit (Linguapolis) van april tot december 2018.

De raadsman van verzoeker heeft op datum van 15/01/2019 het administratief dossier ingekeken op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Daaruit bleek dat de nieuw verstuurde bewijsstukken van het volgen van intensieve cursussen Nederlands, zich in het administratief dossier bevonden!

Echter wordt in de bestreden beslissing hier op generlei wijze rekening mee gehouden, desondanks dat de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van deze bewijsstukken.

Hieruit blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvulling 9bis van 28/11/2018 niet mee in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat dit getuigt van een onzorgvuldig onderzoek, hoewel het de verplichting is van de Dienst Vreemdelingenzaken om, bij het nemen van de bestreden beslissing, alle feitelijkheden en elementen in rekening te nemen.

Dat dit in casu niet gebeurd is."

3.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekers op correcte gronden betogen dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoekers stellen dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de vraag of de materiële motiveringsplicht werd gerespecteerd niet bevoegd zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een

verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers stellen in wezen dat zij niet akkoord gaan met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hen wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

Verzoekers voeren in eerste instantie aan dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat het feit dat zij dienen terug te keren naar Armenië om een verblijfsmachtiging aan te vragen volgens de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalde reguliere procedure niet toelaat te concluderen dat hun recht op een privé- en gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM en in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten, wordt geschonden.

De Raad dient evenwel te duiden dat verzoekers door te stellen dat zij heden een privé-, gezins- en familieleven hebben in België, het land waar hun kinderen zijn geboren, niet aantonen dat verweerder hun situatie incorrect heeft beoordeeld of dat hij de draagwijdte van de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest van de grondrechten foutief heeft ingeschat. Er dient te worden benadrukt dat verweerder geenszins heeft geoordeeld dat verzoekers in de toekomst niet tot een verblijf in het Rijk kunnen worden gemachtigd, doch slechts dat zij niet aantonen dat er een buitengewone omstandigheid bestaat die zou verhinderen dat zij een machtigingsaanvraag indienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Verweerder heeft hierbij aangegeven dat verzoekers samen kunnen vertrekken, zodat de gezinseenheid niet in het gedrang komt. Verweerder heeft ook vastgesteld dat verzoekers geen andere familieleden in België hebben, terwijl tal van familieleden in Armenië verblijven en dat niet blijkt dat verzoekers affectieve of sociale banden in het Rijk hebben die van die aard zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Verweerder heeft vervolgens overwogen dat de verplichting om zich naar het buitenland te begeven teneinde administratieve verplichtingen te vervullen niet toelaat te concluderen dat er een verstoring is van het privé- of gezinsleven van verzoekers die niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft door aldus te argumenteren het *“effectief familieleven”* van verzoekers niet in vraag gesteld. Aangezien de gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden door de bestreden beslissing, die hun verblijfstoestand daarenboven niet wijzigt, kan ook niet worden gesteld dat deze beslissing *“een grote impact heeft op hun gezinssituatie”*.

Verzoekers stellen dat hun kinderen – die op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen respectievelijk zeven en twee jaar oud waren –, nog nooit in Armenië zijn geweest, dat deze kinderen vrienden in België hebben, naar school gaan en de Armeense taal niet machtig zijn, maar tonen ook met deze toelichting niet aan dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM in casu geen hinderpaal vormen om de bestreden beslissing te nemen. In dit verband dient te worden aangegeven dat verweerder er terecht op wees dat verzoekers kennis hadden van het feit dat zij slechts in het Rijk konden verblijven tijdens de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Verzoekers, die nooit tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden werden toegelaten of gemachtigd, wisten of behoorden te weten dat indien hun verzoeken om internationale bescherming of om een verblijfsmachtiging op medische gronden te verkrijgen werden afgewezen zij in beginsel het grondgebied van het Rijk dienden te verlaten. De bepalingen van artikel 8 van het EVRM doen hieraan in regel geen afbreuk. Uit artikel 8 van het EVRM kan immers geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verweerder heeft bij de beoordeling van verzoekers' situatie ook in aanmerking genomen dat zij aangaven dat hun kinderen in België geboren zijn en de Armeense taal niet kunnen lezen of schrijven en dat hun oudste kind in België naar school gaat en een logopedische begeleiding krijgt omwille van een verstoorde taalontwikkeling. Verweerder heeft gemotiveerd dat hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, ze via hun ouders wel een band hebben met dit land en er mag van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen enige kennis van de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht en dit zeker aangezien er geen garantie was omtrent de mogelijkheid om verder in het Rijk te kunnen verblijven. Deze vaststelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken en meer specifiek in het logopedische evolutiebilan waarin met betrekking tot het oudste kind wordt gesteld dat dit kind niet alleen in het Nederlands, doch ook in de moedertaal, het Armeens, taalmoeilijkheden ondervindt en in een verklaring van een leerkracht die duidelijk stelt dat het oudste kind Armeens begrijpt. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat niet wordt aangetoond dat indien hun oudste dochter bij een terugkeer naar

Armenië in een volledige Armeenstalige gemeenschap waarin alle dagelijkse activiteiten in het Armeens plaatsvinden, niet in staat zal zijn het Armeens (verder) aan te leren en dat de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Deze stelling is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin kan worden gelezen dat de jonge leeftijd van de kinderen ruimte laat voor aanpassing aan een nieuwe omgeving (cf. EHRM 31 juli 2008, Darren Omoregie en anderen/Noorwegen, nr. 265/07; EHRM 12 juli 2012, Bajsultanov/Oostenrijk, nr. 54.131/10). Verweerder heeft ook oog gehad voor de specifieke nood aan een logopedische ondersteuning voor het oudste kind van verzoekers en geduid dat geen bewijs voorligt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat deze ondersteuning niet in Armenië beschikbaar zou zijn. Er blijkt ook niet dat verweerder verkeerd stelde dat verzoekers' oudste dochter geen nood heeft aan een gespecialiseerd onderwijs of aan een gespecialiseerde infrastructuur die in het land van herkomst niet te vinden is. Uit de door verzoekers aangebrachte stukken kan de Raad enkel afleiden dat hun oudste dochter ook in België niet in een instelling voor buitengewoon onderwijs les dient te volgen en dat zij perfect kan functioneren in een gewone onderwijsinstelling. Verzoekers kunnen, gelet op voorgaande vaststellingen, niet worden gevolgd in hun stelling dat verweerder onvoldoende aandacht heeft gehad voor de invloed die de bestreden beslissing kan hebben op de ontwikkeling van hun kinderen. Het feit dat de kinderen van verzoekers niet verantwoordelijk kunnen worden geacht voor de handelingen van hun ouders en verzoekers' uiteenzetting omtrent identiteitsvorming geven geen aanleiding tot een andere conclusie.

De beschouwingen van verzoekers leiden niet tot het besluit dat er in voorliggende zaak een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting dient te worden afgeleid die verweerder zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen of dat verweerder geen deugdelijke belangenafweging doorvoerde en de belangen van de Belgische samenleving, die gediend zijn met een stringente toepassing van de verblijfsreglementering, niet mocht laten primeren op de persoonlijke belangen van verzoekers.

Verweerder heeft duidelijk uiteengezet waarom hij uit bepaalde feitelijke gegevens en de door verzoekers opgebouwde argumentatie niet kan afleiden dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire past en waarom hij dus geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, aanvaardt. Nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verweerder op algemene wijze voorhoudt dat *"kinderen in irregulier verblijf niet geregulariseerd kunnen worden"*. Verzoekers' bewering dat verweerder door een dergelijk standpunt in te nemen niet heeft beoordeeld of er een buitengewone omstandigheid bestaat, doch veeleer een onderzoek ten gronde doorvoerde, mist feitelijke grondslag.

Tevens moet de aandacht worden gevestigd op het feit dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet bepaalt welke omstandigheden al dan niet aanleiding kunnen geven tot de vaststelling dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen. De wetgever heeft er, gezien de zeer verschillende situaties die zich kunnen voordoen, voor geopteerd om geen limitatieve opsomming van dergelijke omstandigheden te voorzien. Het komt toe aan verweerder om op basis van de aangebrachte feiten en argumentatie, te oordelen of er een buitengewone omstandigheid kan worden vastgesteld. Verweerder, die dus over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, heeft deze beoordeling in voorliggende zaak doorgevoerd. De bemerking van verzoekers dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet is bepaald dat de sociale integratie van jonge kinderen, zelfs wanneer deze kinderen illegaal in het Rijk verblijven, geen buitengewone omstandigheid kan zijn laat dan ook geenszins toe te besluiten dat verweerder enige onwettigheid heeft begaan door de bestreden beslissing te nemen.

Het gegeven dat verweerder in elke zaak individueel dient te onderzoeken of er een buitengewone omstandigheid bestaat en hij hierbij de correctheid van de verschillende feitelijke gegevens dient te onderzoeken, hij de bewijswaarde van de aangebrachte stukken dient na te gaan en hij de aanvaardbaarheid van de specifiek aangevoerde argumentatie dient te beoordelen kan ertoe leiden dat een situatie die in één geval werd aangevoerd aanleiding gaf tot de vaststelling van het bestaan van een buitengewone omstandigheid in een ander geval niet tot deze vaststelling zal leiden. Verzoekers bewering dat in een geval *"dat quasi identiek"* is wel een verblijfsmachtiging werd toegestaan laat de Raad niet toe te oordelen dat verweerders argumentatie in de in casu bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheid wordt aangetoond kennelijk onredelijk is.

Het feit dat in een administratieve nota wordt vermeld welke gegevens eventueel in het voordeel van verzoekers spelen indien de aanvraag om machtiging tot verblijf ten gronde wordt beoordeeld impliceert evenmin dat kan worden vastgesteld dat verweerder enige onwettigheid beging door te oordelen dat de aanvraag onontvankelijk is. Een gegeven dat nuttig of doorslaggevend kan zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag is niet noodzakelijk evenzeer nuttig of doorslaggevend bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag.

Door te stellen dat verweerder ook artikel 33 van het Handvest van de grondrechten moet eerbiedigen tonen verzoeker daarnaast niet aan dat verweerder op dit punt in gebreke zou zijn gebleven.

Verzoekers zetten verder uiteen van oordeel te zijn dat verweerder hun integratie niet correct beoordeelde. Zij betogen dat zij geïntegreerd zijn, dat zij intensieve cursussen Nederlands volgden en hiervan het bewijs leverden door aanvullende overtuigingsstukken over te maken en dat er bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf ook een werkbelofte en een aanbevelingsbrief werd gevoegd. Zij lijken evenwel uit het oog te verliezen dat verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft verwezen naar de stukken die zij aanbrachten om hun integratie aan te tonen, waaronder een werkbelofte en inschrijvingsbewijzen inzake Nederlandse taallessen, en dat verweerder heeft gemotiveerd dat de elementen die wijzen op hun lang verblijf en integratie *“niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”*. De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde verblijfstermijn en integratie, inclusief de werkwillegheid, niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat verweerder schijnbaar geen rekening hield met het gegeven dat verzoekers nog bijkomende inlichtingen overmaakten omtrent hun inspanningen om de Nederlandse taal aan te leren en waaruit blijkt dat zij niet langer Nederlands spreken op het allerlaagste niveau, kan gezien het voorgaande niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De vaststelling dat verzoekers ondertussen kennis hebben van de Nederlandse taal op een hoger niveau doet immers geen afbreuk aan het gegeven dat verweerder oordeelde dat een gegeven, zoals de kennis van de landstaal (ongeacht het niveau), dat wordt aangebracht ter staving van de integratie op zich niet toelaat te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid. De Raad stelt verder vast dat de *“volledigheidshalve”* vermelding in de bestreden beslissing dat uit de voorgelegde taalattesten niet kan worden afgeleid dat verzoekers de Nederlandse taal voldoende machtig zijn om de opvoeding van de kinderen volledig in het Nederlands te laten plaatsvinden een overtollige overweging is en dat een grief gericht tegen een dergelijke overtollige vermelding niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan aanleiding geven. Verzoekers hebben dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). Hierbij moet worden herhaald dat verweerder uitvoerig heeft uiteengezet op basis van welke andere gronden hij kon besluiten dat de bewering dat verzoekers' kinderen in het Nederlands worden opgevoed en geen Armeens kunnen lezen of schrijven niet kon worden beschouwd als een reden die zou verhinderen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend. Ten overvloede dient ook te worden gesteld dat verzoekers toelichting dat zij het bewijs aanbrachten van het feit dat zij recentelijk bijkomende inspanningen leverden om hun kennis van de Nederlandse taal nog te verbeteren niets afdoet aan de redenering dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat beide ouders voorheen de Nederlandse taal voldoende machtig waren om hun kinderen volledig in deze taal op te voeden en dus mag worden aangenomen dat zij *“tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht”*.

Door voor te houden dat zij de gerechtvaardigde verwachting hadden dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf zou worden ingewilligd tonen verzoekers ook niet aan dat verweerder een incorrecte toepassing maakte van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Er blijkt niet dat de determinerende motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing incorrect zijn, dat er sprake is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest van de grondrechten werd geschonden.

3.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten betogen verzoekers dat uit dit artikel blijkt dat hun kinderen recht hebben op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn en dat zij vrijelijk hun mening mogen uiten. Zij stellen tevens dat in deze bepaling en in artikel 22bis van de Grondwet wordt aangegeven dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen bij alle beslissingen of handelingen betreffende kinderen.

Met betrekking tot dit onderdeel van het middel moet allereerst moet worden toegelicht dat in de door J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK opgestelde nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind het volgende wordt gesteld: *“De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuw verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot een dergelijke conclusie.”* In het verslag van de werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13) wordt op basis van deze nota vastgesteld dat moet worden geconcludeerd dat *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”*. Verzoekers kunnen bijgevolg niet dienstig naar deze bepaling verwijzen.

Verder moet worden geduid dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Deze bijzondere plaats verhindert evenwel niet om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

Met verwijzing naar de bespreking van de vorige onderdelen van het middel moet ook nogmaals worden gesteld dat verweerder de concrete gevolgen van de bestreden beslissing in aanmerking heeft genomen en op basis van de voorgelegde elementen ook duidelijk de bindingen en integratie van verzoekers en hun kinderen in België heeft afgewogen tegen de banden van verzoekers en hun kinderen met het land van herkomst. Daarmee heeft verweerder de belangen van verzoekers afgewogen tegen het algemeen belang om de immigratiecontrole te handhaven, in casu de verplichting om een verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen. Verweerder heeft uitvoerig uiteengezet waarom hij van oordeel is dat de belangen van verzoekers kinderen niet van die aard zijn dat zij zich verzetten tegen een beslissing waarbij wordt vastgesteld dat er geen redenen worden aangevoerd die toelaten te besluiten dat een verblijfsaanvraag niet via de reguliere procedure kan worden ingediend.

Gelet op wat voorafgaat, staat afdoende vast dat de verweerder het hoger belang van de kinderen op daadwerkelijke en concrete wijze heeft getoetst en dit ook los van het gedrag en de verantwoordelijkheid van de ouders.

Verzoekers wijzen nogmaals op de verklaringen van een logopediste en van een taalleerkracht Armeens en herhalen dat hun oudste dochter een taalstoornis heeft waardoor het voor dit kind bijzonder moeilijk zal zijn om zich te integreren in Armenië en de taal te leren. Dit is echter niet voldoende om aan te tonen dat verweerder zich niet voldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van het kind of deze kennelijk onredelijk heeft beoordeeld. Uit de bestreden beslissing en het neergelegde administratief dossier blijkt duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van de betrokken kinderen en de ernst van de moeilijkheden waarmee ze eventueel kunnen worden geconfronteerd in het land van herkomst, inclusief de taalstoornis van de oudste dochter. Bijgevolg heeft verweerder een algehele beoordeling gemaakt van de individuele omstandigheden die de situatie van verzoekers' kinderen kenmerken en besloten dat, rekening houdend met de taalstoornis van de oudste dochter, verzoekers niet aantonen dat dit kind het Armeens niet verder zal kunnen leren en aansluiting vinden op school.

De Raad leest in het verslag van de logopediste dat verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf voegden dat het leren van een andere taal voor hun oudste dochter een moeizamer en trager

proces zal zijn dan voor andere kinderen van haar leeftijd en dat dit gevolgen kan hebben voor haar schoolse prestaties indien haar taalmoeilijkheden niet voldoende worden ondersteund. Zoals reeds gesteld verhinderen de aangevoerde taalmoeilijkheden evenwel niet dat dit kind gewoon onderwijs volgt en verweerder voert op correcte gronden aan dat geen bewijs voorligt waaruit zou blijken dat een verdere logopedische opvoeding in Armenië niet mogelijk is. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat verweerder niet vermocht te concluderen dat het bewijs niet wordt geleverd dat de kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een scholing in een andere taal.

Verzoekers betogen dat verweerder niet aantoont dat logopedie wel degelijk beschikbaar is in Armenië en dat hij geen gedegen onderzoek heeft gevoerd. Zij menen verder dat een *“best interest assessment”* met betrekking tot de kinderen niet tot stand is gekomen.

De Raad wijst erop dat verzoekers de ruime mogelijkheid hadden om in hun aanvraag om machtiging tot verblijf naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt inzake het hoger belang van hun kinderen uiteen te zetten. Zij konden daarbij diverse elementen zoals bescherming, ontwikkeling, onderwijs, mening en identiteit van de kinderen bespreken alsook aantonen dat de benodigde logopedische hulpverlening niet beschikbaar is in Armenië. Het kwam aan verzoekers toe om in het kader van deze verblijfsaanvraag zorgvuldig te zijn en alle elementen voor te leggen die zij nuttig achten om hun aanvraag te rechtvaardigen. Verweerder kon er dan ook van uitgaan te beschikken over alle relevante elementen om met volledige kennis van zaken te beslissen. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf weliswaar hebben vermeld dat hun dochter logopedische hulpverlening behoeft, doch zelf hebben nagelaten aan te tonen dat deze vorm van hulpverlening in Armenië niet beschikbaar is. Verder stelt de Raad vast dat uit de algehele beoordeling van de individuele omstandigheden van verzoekers' kinderen terecht blijkt dat verzoekers niet concreet hebben verduidelijkt noch aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen schaadt. Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoekers ook in de procedure voor de Raad geen enkel stuk aanbrengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in Armenië geen mogelijkheid bestaat om taalondersteuning te genieten en dus zelfs niet blijkt dat een bijkomend onderzoek tot een ander besluit kon leiden.

Het is daarenboven voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten om een verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Een schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten, van artikel 22bis van de Grondwet of van enige norm die verweerder de verplichting zou opleggen om het hoger belang van het kind te respecteren wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers evenmin aantonen dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

De Raad herhaalt nogmaals dat het bij een aanvraag om machtiging tot verblijf niet toekomt aan verweerder om deze aanvraag met de nodige stavingsstukken te onderbouwen of om gebreken in de bewijsvoering te ondervangen. Indien dienstige stukken niet zouden zijn aangebracht kan hieruit slechts worden afgeleid dat verzoekers zelf onzorgvuldig handelden.

3.2.7. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen verzoekers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij ingevolge de bestreden beslissing, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken

op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoekers blijven op dit punt in gebreke. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.8. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maken.

Daarnaast moet worden gesteld dat verzoekers door te verwijzen naar een bepaling die voorziet in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel hoe dan ook niet aantonen dat de bestreden beslissing zelf door enige onwettigheid is aangetast.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.9. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers ook niet aannemelijk maken dat zij nog een actueel belang hebben bij hun grieven omtrent de beoordeling van de situatie van hun oudste dochter. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoekers, via een op 1 maart 2019 gedateerd schrijven, een nieuwe aanvraag indienden om hun oudste dochter tot een verblijf in het Rijk te machtigen, zodat wat betreft dit kind artikel 9bis, § 3 van de Vreemdelingenwet toepasselijk wordt bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Artikel 9bis, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf louter vermag te beoordelen op basis van de laatst ingediende aanvraag en dat de vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient geacht wordt afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen. Verweerder kan bij een vernietiging van de bestreden beslissing derhalve enkel vaststellen dat er wat betreft de oudste dochter van verzoekers twee aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bestaan en wat haar betreft enkel concluderen dat zij afstand deed van de aanvraag die aanleiding gaf tot de in casu bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK